

Text pàg. 26:

La Barca

Passada la Devesa, vora Ter, esperàvem a la palanca la barca que travessava el riu, única passera que hi havia aleshores i que portava d'una riba a l'altra homes i bestiar, amb una calma i una parsimònia que semblava que el trajecte durés mitja hora. Jo m'inclinava a la borda per tocar amb els dits l'aigua del riu, mentre l'avi donava conversa al barquer que, estintolat en el gran pal que li feia de timó i de punt de resistència, anava empenyent amb la força dels peus la barca.

Just en ésser a l'altra riba ja tot havia canviat: quedaven enrera les cases de la ciutat i els arbres immensos dels seus passeigs, per entrar a espais de camps sense límits, amb un cel de cap a cap blau i lluminós, i amb un aire fi com una carícia i amb una aroma de flors i d'herba i d'aigua que et feia obrir tots els sentits.

L'avi sabia les drecceres i els camins, sense preocupar-se de si eren de bon o mal trescar; jo hauria escollit sempre els de més mal trescar, que eren els que més m'agradaven, però no sempre eren de bon seguir si no en sabies ben bé les tresqueres. Ell les sabia totes; jo també, al cap de temps, les havia apreses. Tan aviat érem al cim d'un marge sec i eixarreït com davallàvem per un prat ombrejat de pollancre i entapissat d'una herba verda i brillant flairant de poliol i menta. Així era aquella terra.

Text pàg. 100-101

A la riba

Altres vegades seguia Ter amunt, zigzaguejant entre el sorral i l'aigua prima i el quasi infranquejable tapís de falgueres eternament verdes sota la protecció dels àlbers blancs de les vores, esvelts i uniformes, els quals, a vegades, deixaven un clar entre llur brancatge entrellaçat, perquè hom veiés a dalt, sota un bocí de cel sense cap núvol, les terres altes de Sant Gregori, a l'altra riba del Ter, i la muntanyola de Sant Grau, amb la menuda i blanca capella al cim.

Allí els ocells eren de pas; fugissers i esquerps, que gairebé mai no es deixaven veure, alguna vegada, però, una fotja més atrevida, baixava de la branca d'un arbre per abatre les ales sobre l'aigua; les garses i els gaigs, xerraires, volaven a parelles damunt l'enramat dels àlbers.

Quan les matinades eren massa fredes, feia el camí més curt, i em perdia pels amples camps en rostoll del pla de Salt; el sol encara no havia desglaçat els petits branquillons de l'herba seca, i tota la plana semblava un cristall; les fredelugues, negres, hi passaven arran, en volades de quinze o vint, venint de qui sap a on, i marxant qui sap a on també; quan el sol es feia alt, alguna calàndria planejava fent l'aleta, a tan bon tret, que era una temptació.

El paisatge de l'entorn de la meva terra, fos el que fos, pla o muntanya, camp o rius, tenia, sobretot en aquelles hores tardorals, les més insospitades meravelles, i només érem jo i el paisatge, aquells moments, i ens enteníem amb emoció i silenci.